A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2008. július 1-je *

A C-341/06. P. és C-342/06. P. sz. egyesített ügyekben,

a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2006. augusztus 4-én benyújtott két fellebbezése tárgyában,

a **Chronopost SA** (székhelye: Issy-les-Moulineaux [Franciaország], képviseli: D. Berlin ügyvéd (C-341/06. P. sz. ügy),

a **La Poste** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviseli: H. Lehman ügyvéd) (C-342/06. P. sz. ügy)

fellebbezőknek

a többi fél az eljárásban:

az **Union française de l'express (UFEX)** (székhelye: Roissy-en-France [Franciaország]),

* Az eljárás nyelve: francia.

a **DHL Express (France) SAS,** korábban DHL International SA, (székhelye: Roissy-en-France),

a **Federal express international (France) SNC** (székhelye: Gennevilliers [Franciaország]),

a **CRIE SA** (felszámolás alatt), (székhelye: Asnières [Franciaország])

(képviselik őket: E. Morgan de Rivery és J. Derenne ügyvédek)

felperesek az elsőfokú eljárásban,

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli: C. Giolito, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és F. Million, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, K. Lenaerts, G. Arestis és U. Lõhmus tanácselnökök, P. Kūris, Juhász E., A. Borg Barthet, J. Malenovský (előadó), E. Levits és A. Ó Caoimh bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2007. december 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezéseikkel a Chronopost SA (a továbbiakban: Chronopost) (C-341/06. P. sz. ügy) és a La Poste (C-342/06. P. sz. ügy) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-613/97. P. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben 2006. június 7-én hozott ítélet (EBHT 2006., II-1531. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kérik.

2 A megtámadott ítélettel az Elsőfokú Bíróság részlegesen megsemmisítette az Franciaország által az SFMI-Chronopost számára feltételezetten nyújtott támogatásról szóló, 1997. október 1-jei 98/365/EK bizottsági határozatot (HL 1998., L 164., 37. o.; a továbbiakban: megtámadott határozat).

A jogvita alapját képező tényállás

3 A jogvita alapját képező tényállást a következőképpen fejti ki a megtámadott ítélet 2–18. pontja:

„2 A [La Poste], amely jogszabályi monopólium alapján a [rendes postai ágazatban működik, a francia közigazgatás részét képezte 1990 végéig. 1991. január 1-jétől közjogi jogi személyként szervezték át az organisation du service public de la poste et des télécommunications [postai és a telekommunkációs a közszolgáltatás szervezéséről szóló] 1990. július 2-i 90-568. törvény rendelkezéseinek megfelelően (*JORF* 1990. július 8., 8069. o., a továbbiakban: 90-568. sz. törvény). Ez a törvény engedélyez bizonyos, a verseny számára nyitott [helyes fordítás: a versenynek kitett] tevékenységeket, többek között a gyorsposta szolgáltatásokat.

3 A Société française de messagerie internationale (a továbbiakban: SFMI) magánjogi társaság, amely az 1985-ös év végétől a La Poste-ot bízta meg a gyorsposta szolgáltatás igazgatásával [helyes fordítás: az 1985 év végétől végezte a La Poste gyorsposta szolgáltatásának igazgatását]. Ezt a vállalkozást 10 millió francia frank (FRF) tőkével alapították (körülbelül 1 524 490 euró), amely a Sofipost (66%) és a TAT Express (a továbbiakban: TAT) (34%) között oszlott meg (a Sofipost 100%-ban a La Poste tulajdonában álló pénzügyi társaság, a TAT pedig a Transport aérien transrégional légitársaság leányvállalata). [helyes fordítás: Ezt a vállalkozást 10 millió francia frank (FRF) tőkével alapították (körülbelül 1 524 490 euró), amely a Sofipost (66%) – 100%-ban a La Poste tulajdonában álló pénzügyi társaság – és a TAT Express (34%) (a továbbiakban: TAT) – a Transport aérien transrégional légitársaság leányvállalata – tulajdonában állt.]

4 Az SFMI által EMS/Chronopost elnevezés alatt nyújtott gyorsposta szolgáltatás üzemeltetésének és értékesítésének részletes szabályait a ministère des Postes et Télécommunications français [francia postaügyi és telekommunikációs

minisztérium] egy 1986. augusztus 19-i utasítása határozta meg. Ezen utasítás szerint a La Poste-nak logisztikai és kereskedelmi támogatást kellett nyújtani az SFMI részére. A La Poste és az SFMI közötti szerződéses viszonyokat megállapodások rendezték, amelyek közül az első az 1986-os évből származik.

5 1992-ben az SFMI által végzett gyorsposta szolgáltatási tevékenység szerkezetét átalakították. A Sofipost és a TAT létrehoztak egy új társaságot, a Chronopost SA-t, amelynek a részvényeit 66% illetőleg 34% arányban birtokolták. A Chronopost társaság, amelynek kizárólagos hozzáférése volt a La Poste hálózatához, 1995. január 1-jéig a nemzeti gyorspostai szolgáltatásra összpontosított. Az SFMI-t megvásárolta a GD Express Worldwide France, amely a TNT ausztrál társaságot és öt ország postáját magában foglaló nemzetközi közös vállalat leányvállalata; ezt az összefonódást a Bizottság a 1991. december 2-i határozatával engedélyezte (TNT kontra Canada Post, DBP Postdienst, La Poste, PTT Poste és Sweden Post – IV/M. 102. sz. ügy) (HL C 322., 19. o.). Az SFMI megtartotta a nemzetközi expresszkézbesítési [helyes fordítás: gyorspostai] tevékenységet, a Chronopostot a nemzetközi küldeményeinek franciaországi kezelésénél közreműködőként és szolgáltatóként [helyes fordítás: a szolgáltatások ellátójaként] vette igénybe (a továbbiakban SFMI–Chronopost).

6 A Syndicat français de l'express international (SFEI) […] a francia jog szerinti szakmai szakszervezet, amely majdnem valamennyi, az SFMI-Chronoposttal versenyző gyorsposta szolgáltatásokat nyújtó társaságot magában foglalja.

7 1990. december 21-én az SFEI panaszt nyújtott be a Bizottsághoz, többek között azért, mert a La Poste által az SFMI-nek nyújtott logisztikai és kereskedelmi támogatás az EK-Szerződés 92. cikk (jelenleg, módosítást követően: EK 87. cikk) értelmében állami támogatást tartalmazott. A panaszban elsősorban azt a tényt rótták fel, hogy az SFMI által fizetett díjazás a La Poste által nyújtott segítségnyújtásért nem felelt meg a rendes piaci feltételeknek. Az ilyen szolgáltatások igénybevételének piaci ára és az [SFMI-Chronopost] által ténylegesen fizetett ár közötti különbség állami támogatásnak minősül. A panaszhoz mellékeltek egy gazdasági tanulmányt, amelyet az SFEI kérelmére a Braxton associés tanácsadó gazdasági társaság [a továbbiakban: Braxton] készített el az 1986–1989-es időszak során a támogatás összegének értékelése céljából.

8 1992. március 10-i levelével a Bizottság tájékoztatta az SFEI-t panaszának irattárba helyezéséről [helyes fordítás: tájékoztatta az SFEI-t arról, hogy a panasza alapján nem kíván eljárni]. 1992. május 16-án az SFEI és más társaságok megsemmisítés iránti keresetet nyújtottak be a Bíróság előtt e határozat ellen. A Bíróság határozata szerint a kereset okafogyottá vált (a Bíróság C-222/92. sz., SFEI és társai kontra Bizottság ügyben 1992. november 18-án hozott végzése [az EBHT-ban nem tették közzé] a Bizottság 1992. július 9-i, az 1992. március 10-i határozat visszavonását kimondó határozatát követően.

9 A Bizottság kérésére a Francia Köztársaság az 1993. január 21-i levéllel, a május 3-i telefaxszal és a június 18-i levéllel továbbította részére az információkat.

10 1993. június 16-án az SFEI és más vállalkozások a Tribunal de commerce de Paris [párizsi kereskedelmi törvényszék] előtt keresetet nyújtottak be az SFMI-vel, a Chronopposttal, a La Poste-tal és másokkal szemben. A keresetlevélhez csatolták a [Braxton] második tanulmányát, amely naprakésszé tette az első tanulmány adatait, és kiterjesztette a tanulmány értékelési időszakát az 1991-es év végéig. Az 1994. január 5-i ítéletével a Tribunal de commerce de Paris több kérdést terjesztett előzetes döntéshozatalra a Bíróság elé a Szerződés 92. cikkének és az EK-Szerződés 93. cikkének (jelenleg EK 88. cikk) értelmezéséről, amelyek egyike az állami támogatás fogalmára vonatkozott a jelen ügy körülményei között. A francia kormány az 1994. május 10-i észrevételeinek mellékletéhez csatolta az Ernst & Young társaság által készített gazdasági tanulmányt. A Bíróság a C-39/94. sz., SFEI és társai ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletében [EBHT 1996., I-3547. o.] […]) ekként határozott: »egy közvállalkozás által a versenynek kitett tevékenységet gyakorló magánjogi leányvállalatai számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítség alkalmas arra, hogy állami támogatásnak minősüljön a Szerződés 92. cikke értelmében, ha az ellenszolgáltatásként kapott díjazás alacsonyabb a szokásos piaci körülmények között igényelthez képest« (62. pont).

11 Időközben a Francia Köztársaságot a Bizottság 1996. március 20-i levelével tájékoztatták Szerződés 93. cikkének (2) bekezdése szerinti eljárás megindításáról. 1996. május 30-án a Francia Köztársaság elküldte a Bizottságnak az erre vonatkozó észrevételeit.

[…]

13 1996. augusztus 17-én az SFEI e közlésre válaszul benyújtotta a Bizottságnak az észrevételeit. Az észrevételeihez csatolt egy új gazdasági tanulmányt, amelyet a Bain & Co. iroda készített el. Ezenkívül az SFEI kiterjesztette az 1990. december 21-i panaszát bizonyos új tényekre, többek között a La Poste védjegy és az ahhoz kapcsolódó vagyoni jogok használatára, a Radio France adásához való kiváltságos hozzáférésre, a vám és adóelőnyökre és a postaforgalmi központokban a La Poste beruházásaira.

14 A Bizottság 1996 szeptemberében továbbította a Francia Köztársaság részére az SFEI észrevételeit. A Francia Köztársaság válaszul elküldött a Bizottságnak egy levelet, amelyhez mellékelte a Deloitte Touche Tohmatsu tanácsadó gazdasági társaság által készített gazdasági tanulmányt (a továbbiakban: Deloitte-jelentés).

[…]

18 1997. október 1-jén a Bizottság elfogadta a […] megtámadott határozatot […]”.

A megtámadott határozat

4 A megtámadott ítélet 19–23. pontjából a következők tűnnek ki:

19 „A [megtámadott] határozatban a Bizottság megállapította, hogy az intézkedések két kategóriáját kell megkülönböztetni. Az első kategória egyrészt a La Poste által nyújtott logisztikai segítségnyújtásból áll, amely a postai infrastruktúrának az SFMI-Chronopost rendelkezésre bocsátását jelenti a küldemények gyűjtése, válogatása, továbbítása és kézbesítése vonatkozásában, másrészt kereskedelmi segítségnyújtásból, azaz az SFMI-Chronopostnak a La Poste ügyfélköréhez való hozzáféréséből és az utóbbi kereskedelmi értékének [helyes fordítás: cégértékének] az

SFMI-Chronopost javára való hozzájárulásából áll. A második kategória különleges intézkedésekből áll, mint például a Radio France-hoz való kiváltságos hozzáférés, valamint az adó- és vámelőnyök.

20 A Bizottság úgy vélte, hogy az a releváns kérdés, hogy »a La Poste és az SFMI-Chronopost közötti ügylet feltételei összehasonlíthatók [voltak]-e egy – akár monopolhelyzetben lévő (például kizárólagos jogokat birtokló) – magán anyavállalat és a leányvállalata közötti ügylet feltételeivel«. A Bizottság szerint nem származott pénzügyi előny abból, ha az azonos csoporthoz tartozó társaságok közötti kereskedelemben az áruk és szolgáltatások belső árait »az összköltség (azaz a teljes költség plusz a saját tőke befektetésének hozama [helyes fordítás: a saját tőke befektetésének ellentételezése]) alapján számították ki«.

21 Ebben a vonatkozásban a Bizottság megjegyezte, hogy az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések nem fedezték a teljes költséget az első két működési évben, de fedeztek valamennyi költséget a székhely és a regionális igazgatóságok költségein kívül. A Bizottság úgy vélte, hogy az indulási időszakban nem volt rendellenes, hogy egy új vállalkozás, azaz az SFMI-Chronopost által teljesített kifizetések csak a változó költségeket fedezték. Másodszor, szintén a Bizottság szerint, a Francia Köztársaság nem tudta bizonyítani, hogy 1988-tól az SFMI-Chronopost által fizetett díjazás a La Poste valamennyi költségét, valamint az ez utóbbi által befektetett saját tőke hozamát [helyes fordítás: ellentételezését] fedezte. Ezenkívül a Bizottság kiszámította, hogy a La Poste részvényesi befektetésének belső megtérülési rátája (a továbbiakban: IRR) 1986-ban nagyban meghaladta e társaság tőkeköltségeit, azaz azt a szokásos hozamrátát, amelyet egy magánbefektető hasonló körülmények között követelhet. Következésképpen a La Poste logisztikai és kereskedelmi segítséget nyújtott a leányvállalatának rendes piaci körülmények között, és ez a segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak.

22 A második kategória, azaz a különleges intézkedések esetében a Bizottság úgy véli, hogy az SFMI-Chronopost nem részesül semmilyen előnyből a vámkezelési eljárásban, bélyegekre irányadó díjszabás, a munkabéradó vagy a fizetési határidők vonatkozásában. A Bizottság szerint a La Poste járműveinek hirdetési eszközként

való használatát az anyavállalat és a leányvállalat között szokásos kereskedelmi segítségnyújtásnak kell tekinteni, és az SFMI-Chronopost nem részesül semmilyen kedvezményes bánásmódban a Radio France-on való hirdetés esetében. A Bizottság azt is megállapíthatta volna, hogy a La Poste kötelezettségvállalásai a közös vállalkozásnak az 1991. december 2-i bizottsági határozattal való engedélyezésekor nem minősülnek állami támogatásnak.

23 A [megtámadott] határozat 1. cikkében a Bizottság a következőket állapítja meg:

»[A] La Poste által az SFMI-Chronopost leányvállalata részére nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, a két társaság közötti egyéb pénzügyi ügyletek, az SFMI-Chronopost és a Radio France közötti kapcsolat, a La Poste-ra és az SFMI-Chronopostra alkalmazható vámszabályozás, a La Poste-ra alkalmazható munkabér adóztatásának rendszere és a bélyegekre irányadó díjszabás, és annak beruházásai […] a postaforgalmi központokba nem minősülnek az SFMI-Chronopostnak nyújtott állami támogatásnak.»"

Az Elsőfokú Bíróság előtti első eljárás

5 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 1997. december 30-án benyújtott keresetlevelével az SFEI, jelenleg az Union française de l'express (UFEX), valamint három tagvállalata, a DHL International SA, a Federal express international (France) SNC és a CRIE SA (a továbbiakban: UFEX és társai) keresetet terjesztettek elő a megtámadott határozat megsemmisítése iránt. A Chronopost, a La Poste és a Francia Köztársaság a Bizottság támogatása érdekében beavatkoztak az eljárásba.

6 Az UFEX és társai keresetük alátámasztására négy megsemmisítési jogalapra hivatkoztak, amelyeket a védelemhez való jog, különösen az iratokhoz való hozzáférés jogának megsértésére, az indokolás elégtelenségére, ténybeli tévedésre és nyilvánvaló mérlegelési hibára, illetőleg az állami támogatás fogalmának téves alkalmazására alapítottak.

7 A negyedik jogalapot két részben fogalmazták meg, amelyek szerint a Bizottság tévesen alkalmazta az állami támogatás fogalmát, egyrészt mivel nem vette figyelembe a rendes piaci körülményeket a La Poste által az SFMI-Chronopost részére nyújtott támogatás díjazásának elemzése során, másrészt mivel kizárt ebből a fogalomból különböző intézkedéseket, amelyek az SFMI-Chronopost számára előnyösek voltak.

8 Az Elsőfokú Bíróság erről a keresetről a T-613/97. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben 2000. december 14-én hozott ítéletben (EBHT 2000., II-4055. o.) határozott.

Az Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet

9 A fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben az Elsőfokú Bíróság úgy határozott, hogy a negyedik jogalap első része megalapozott.

10 Az említett ítélet 79. pontjában az Elsőfokú Bíróság ekként határoz:

„79 Ebből következően meg kell semmisíteni a [megtámadott] határozat 1. cikkét – mivel az megállapítja, hogy a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak –, anélkül hogy meg kellene vizsgálni e jogalap második részét, vagy más jogalapokat, amennyiben az utóbbiak a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtásra vonatkoznak. Nem kell megvizsgálni a második jogalapot, amelyben a felperesek lényegében azt állítják, hogy a [megtámadott] határozatnak a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtásra vonatkozó indoklása elégtelen.”

11 A fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet ezt követő pontjaiban ennélfogva az Elsőfokú Bíróság csak az UFEX és társai védelemhez való jogának állítólagos megsértése vonatkozó első jogalapját, és a harmadik jogalap keretében a ténybeli tévedésre és nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkozóan kifejtett azon érveket vizsgálta, amelyeket nem lehetett elválasztani a korábban a negyedik jogalapban vizsgált érvektől. Az UFEX és társai által megfogalmazott kifogásokat mindkét esetben elutasították.

12 Ebből következően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 1. cikkének megsemmisítésére szorítkozott, amennyiben az megállapítja, hogy a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak.

Az Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélettel szembeni fellebbezések

13 A Bíróság Hivatalához 2001. február 19-én, illetőleg február 23-án benyújtott keresetleveleikkel a Chronopost, a La Poste és a Francia Köztársaság a Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján fellebbezést nyújtottak be az Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet ellen. E fellebbezéseket egyesítették.

14 A Bíróság a C-83/01. P., C-93/01. P. és C-94/01. P. sz., Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben 2003. július 3-án hozott ítéletében (EBHT 2003., I-6993. o.) megállapította, hogy a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének a „rendes piaci körülmények" fogalma téves értelmezéséből eredő megsértésére alapított fellebbezési jogalap megalapozott.

15 A fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítélet 32–41. pontjából kitűnik, hogy:

„32 […] az Elsőfokú Bíróság az [Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott] ítéletben jelezte, hogy a Bizottságnak legalább azt kellett volna ellenőriznie, hogy a La Poste által kapott ellenszolgáltatás összehasonlítható-e azzal, amelyet egy, nem a monopólium tárgyát képező ágazatban működő magán pénzügyi társaság, illetve magánvállalkozások csoportja igényel.

33 Ez az értékelés téves jogalkalmazást tartalmaz, mivel figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy egy olyan társaság helyzete, mint a La Poste, nagyban különbözik valamely, szokásos piaci körülmények között működő magánkézben lévő vállalkozás helyzetétől.

34 A La Poste az EK-Szerződés 90. cikkének (2) bekezdése [jelenleg az EK 86. cikk (2) bekezdése] értelmében vett általános gazdasági érdekű szolgáltatással megbízott vállalkozás (a Bíróság C-320/91. sz. Corbeau-ügyben 1993. május 19-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-2533. o.] 15. pontja). Az ilyen szolgáltatás lényegében abból a kötelezettségből áll, hogy az érintett tagállam teljes területén valamennyi felhasználó számára egységes díjazásért és hasonló minőségi feltételekkel biztosítsák a postai küldemények összegyűjtését, szállítását és kézbesítését.

35 Ebből a célból a La Poste-nak jelentős infrastruktúrát és eszközöket (a postai hálózat) kellett beszereznie vagy szert tennie, amelyek lehetővé teszik, hogy alapvető postai szolgáltatásokat nyújtson minden felhasználó számára, beleértve a csekély népsűrűségű területeket, amelyeken a díjak nem fedezik a szóban forgó szolgáltatás ellátásából eredő költségeket.

36 Azon szolgáltatás jellemzői miatt, amelynek ellátását a La Poste hálózatának lehetővé kell tennie, e hálózat felépítése és fenntartása nem felel meg a tisztán kereskedelmi logikának. Ahogyan azt a jelen ítélet a 22. pontban felidézi, az UFEX és társai egyebekben elfogadták, hogy az olyan hálózat, amelynek előnyeiből az SFMI-Chronopost részesülhetett, nyilvánvalóan nem piaci hálózat. Következésképpen ezt a hálózatot sohasem hozhatta volna létre magánvállalkozás.

37 Egyebekben a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás ellátása elválaszthatatlanul a La Poste hálózatához kapcsolódik, mivel az pontosan ennek a hálózatnak a rendelkezésre bocsátásából áll, amely hálózatnak a piacon nincs megfelelője.

38 E körülmények között, mivel egyáltalán nincs lehetőség összehasonlítani a La Poste helyzetét egy olyan magánvállalkozás-csoport helyzetével, amely nem valamely monopólium tárgyát képező ágazatban működik, a »rendes piaci körülményeket«, amelyek szükségszerűen feltételezettek, objektív, ellenőrizhető és rendelkezésre álló tényekre való utalással kell értékelni.

39 A jelen esetben, a leányvállalata számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás miatt, a La Poste által viselt költségek ilyen objektív és ellenőrizhető tényeket alkotnak.

40 Ennek alapján az állami támogatás fennállását az SFMI-Chronopost esetében akkor lehet kizárni, ha egyrészt bizonyított, hogy az igényelt ellenszolgáltatás valamennyi, a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás miatt felmerült járulékos változó költséget fedezi, és megfelelően hozzájárul a postai hálózat használatából következő állandó költségekhez, valamint a saját tőkebefektetés tekintetében megfelelő hozamot biztosít, amennyiben azt az SFMI-Chronopost versenytevékenysége érinti, másrészt semmilyen jel nem utal arra, hogy ezeket az elemeket alulértékelték, vagy önkényesen határozták meg.

41 Az előző megfontolások összességére tekintettel az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy a Szerződés 92. cikkének (1) bekezdését úgy értelmezte, hogy a Bizottság nem állapíthatta meg az SFMI Chronopostnak nyújtott támogatás fennállását a La Poste által viselt költségekre való utalással, hanem ellenőriznie kellett volna, hogy a La Poste által kapott ellenszolgáltatás »összehasonlítható-e azzal, amelyet egy, nem a monopólium tárgyát képező ágazatban működő, strukturális, globális vagy ágazati politikát folytató és hosszú távú perspektíva által vezérelt, magánkézben lévő pénzügyi társaság, illetve magánvállalkozások csoportja igényel«".

16 Ebből következően a Bíróság – miután megállapította, hogy a többi fellebbezési jogalapot nem kell megvizsgálni, és mivel a jogvitában nem lehetett érdemi határozatot hozni – hatályon kívül helyezte a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet, és visszautalta az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé.

Az Elsőfokú Bíróság előtti második eljárás és a megtámadott ítélet

17 Az ügyet az Elsőfokú Bíróság kibővített negyedik tanácsának osztották ki. Mivel az Elsőfokú Bíróság tanácsainak összetételét az Elsőfokú Bíróság 2004. szeptember 13-i határozatával (HL C 251., 12. o.) módosította, és az előadó bírót a kibővített harmadik tanácsba osztották be, a jelen ügyet ehhez a tanácshoz osztották ki (a megtámadott ítélet 37. pontja).

18 A szóbeli szakasz először 2005. augusztus 23-án, majd annak újbóli megnyitását követően 2005. december 19-én zárult le.

19 A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság a felek azon kereseti kérelmeiről döntött, amelyek a visszautalást követően továbbra is folyamatban voltak előtte.

20 A megtámadott ítélet 49. pontjában az Elsőfokú Bíróság először is megállapította, hogy az UFEX és társai lényegében fenntartották a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló eljárás során felhozott második, harmadik és negyedik jogalapot, azaz az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapot, az anyagi pontatlanságra vonatkozó jogalapot és a La Poste által nyújtott segítségnyújtás ellentételezésének elemzése során elkövetett nyilvánvaló mérlegelési hibák és az állami támogatás fogalmának hibás alkalmazására vonatkozó jogalapot.

21 A megtámadott ítélet 51. pontjában miután megállapította, hogy mindenekelőtt az indokolási kötelezettség megsértésre vonatkozó jogalapot kell vizsgálni, az Elsőfokú Bíróság hozzáteszi, hogy „a továbbiakban együttes vizsgálatra kerül sor az anyagi pontatlanságokra, a nyilvánvaló mérlegelési hibákra és az állami támogatás fogalmának hibás alkalmazására vonatkozó, egymástól elválaszthatlan jogalapok esetében."

22 Miután a megtámadott ítélet 63–71. pontjában felidézte az indokolási kötelezettségre vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, az Elsőfokú Bíróság ugyanezen ítélet 77–95. pontjában helyt adott az első jogalapnak, azzal az indoklással, hogy a megtámadott határozat indoklása nem teszi lehetővé először a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás miatt felmerült kiegészítő változó költség, másodszor a postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való megfelelő hozzájárulás, harmadszor a saját tőkebefektetés megfelelő hozama, negyedszer általában a költségek fedezetének vizsgálatát.

23 Az Elsőfokú Bíróság ezenkívül a megtámadott ítélet 96–100. pontjában hivatkozik azokra a körülményekre, amelyek a jelen esetben indokolttá teszik a megtámadott határozat részletesebb indokolását.

24 Az Elsőfokú Bíróság az említett ítélet 101. pontjában megállapította, hogy: „[…] az indokolási kötelezettség megsértése miatt meg kell semmisíteni a [megtámadott] határozatot, amennyiben az megállapítja, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak."

25 Az Elsőfokú Bíróság ezt követően megvizsgálta az állami támogatás fogalmának megsértésére vonatkozó jogalapot.

26 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 102. pontjában úgy értékelte, hogy – tekintettel a megtámadott határozat indokolásának elégtelenségére – nem képes megvizsgálni azokat az érveket, amelyek az SFMI-Chronopost költségei fedezetének állítólagos hiányára, a Bizottság által előadott tényállás önkényes jellegének alulértékelésére, a Deloitte-jelentés 4. mellékletében elvégzett könyvelési kiigazításokban

lévő hibákra, az IRR rendellenesen magas szintjére vagy az SFMI-Chronopost jövedelmezőségének okaira vonatkoznak.

27 Az Elsőfokú Bíróság másodszor a megtámadott ítélet 162–171. pontjában elutasította az UFEX és társai által hivatkozott összes többi érvet, annak kivételével, amely szerint a Postadex ügyfélkörének átruházása önmagában a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtástól elkülönült intézkedésnek, tehát állami támogatásnak is minősült.

28 Ez utóbbi kérdésben az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor megállapította, hogy a Postadex ügyfélkörének átruházása nem minősül állami támogatásnak, mivel az nem jár pénzbeli előnnyel.

29 Következésképpen az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélettel:

– megsemmisítette a megtámadott határozatot, amennyiben az megállapítja, hogy sem a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, sem a Postadex átruházása nem minősül az SFMI-Chronopost javára nyújtott állami támogatásnak;

– a Bizottságot kötelezte, hogy viselje az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeit, valamint az UFEX és társai költségeinek 75%-át, a beavatkozás által okozott költségek kivételével;

– az UFEX és társait kötelezte, hogy viseljék az Elsőfokú Bíróság, valamint a Bíróság előtt felmerült saját költségeik fennmaradó részét;

– a Chronopostot, La Poste-ot és a Francia Köztársaságot kötelezte, hogy viseljék az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtt felmerült saját költségeiket.

A Bíróság előtti eljárás a jelen fellebbezésekben

30 Fellebbezésében a Chronopost kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az részlegesen megsemmisíti a megtámadott határozatot;

– hagyja helyben az Elsőfokú Bíróság ítéletének fennmaradó részét, és hozzon végleges határozatot;

– utasítsa el a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmet; és

– kötelezze az UFEX és társait a költségek viselésére.

31 Fellebbezésében a La Poste kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, amennyiben az részlegesen megsemmisíti a megtámadott határozatot; és

– kötelezze az UFEX és társait az Elsőfokú Bíróság, valamint a Bíróság előtt felmerült költségek viselésére.

32 Az UFEX és társai kérik, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezéseket; és

– kötelezze a Chronopostot, valamint a La Poste-ot a költségek viselésére.

33 A Bíróság elnöke 2007. április 18-i végzésével két ügyet a szóbeli szakasz lefolytatása és az ítélethozatal céljából egyesítette.

A fellebbezésekről

34 A Chronopost és a La Poste, a jelen fellebbezési eljárás fellebbezői lényegében négy jogalapot hoznak fel, amelyek a következőkön alapulnak:

– az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletet meghozó tanácsának szabálytalan összetétele miatti eljárási hiba;

– az Elsőfokú Bíróság által egy elfogadhatatlan jogalapra adott érdemi válasz miatti eljárási hiba;

– az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazása a megtámadott határozat indokolási kötelezettségére vonatkozó értékelésében, a La Poste által az SFMI Chronopost leányvállalatának nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtást illetően; és

– az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazása az állami támogatás fogalmának értékelése során a Postadex ügyfélkörének átruházását illetően.

Az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítéletet meghozó tanácsa szabálytalan összetételére vonatkozó eljárási szabálysértésre alapított első jogalapról

A felek érvei

35 A Chronopost és a La Poste azt állítják, hogy a megtámadott ítéletet szabálytalan eljárásban hozták, mivel az ezen ítéletet meghozó ítélkező testület előadó bírója a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet meghozó ítélkező testület előadó bírója és elnöke volt.

36 Márpedig a tisztességes tárgyaláshoz való jog, amelyet az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) tisztességes tárgyaláshoz való jogról szóló 6. cikke, amely megköveteli, hogy az ügyet a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tárgyalja, magában foglalja, hogy a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet hatályon kívül helyezését követően, a hatályon kívül helyezett ítéletet meghozó testületben előadóként részt vevő bíró jelenléte abban a testületben, amelyhez az ügyet visszautalták ne ébreszthessen kételyt annak pártatlanságát illetően. Ebből következően megsértették az EU 6. cikket.

37 Az UFEX és társai először is azt állítják, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan. Mivel a megtámadott ítéletet meghozó ítélkező testület összetétele és az előadó bíró neve már az Elsőfokú Bíróság előtti szóbeli szakasz előtt is ismert volt, a Chronopost és a La Poste már e szóbeli szakasz során is megfogalmazhatták volna a testület pártatlanságára vonatkozó kételyeiket. Erről a lehetőségről lemondtak, ennélfogva a jogalapjuk új, következésképpen elfogadhatatlan, ahogyan arról a Bíróság a C-64/98. P. sz., Petrides kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 9-én hozott ítéletében határozott (EBHT 1999., I-5187. o.).

38 Az UFEX és társai másodszor előterjesztik, hogy ez a jogalap nem megalapozott. A megtámadott ítéletet hozó bírói testület összetétele ugyanis megfelel az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 118. cikke ezen összetételt szabályozó rendelkezéseinek, ha annak az első ítélet Bíróság általi hatályon kívül helyezését követő visszautalás alapján kell eljárnia.

39 E rendelkezések nem követelik meg az ügy valamely másik testületnek való kiosztását, ami egyébként lehetetlen volna, ha az első ítéletet teljes ülésben hozták. Ezen a területen a tagállamok közös alkotmányos hagyományaira nem lehet hivatkozni. A kollegialitás semlegesíti a testület valamely tagja részrehajlásának kockázatát.

40 Tekintettel a bírói pártatlanság kérdésének az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: emberi jogi bíróság) általi megközelítésére, meg kell állapítani, hogy a jelen eseten a részrehajlásnak semmilyen szubjektív vagy objektív elemét nem lehetett fellelni. Ezzel ellenkezőleg, akkor lehet szó gondos igazságszolgáltatásról, ha a szóban forgóhoz hasonló összetett ügyet ugyanarra az előadó bíróra osztják, aki a visszautalás előtt részt vett annak elbírálásában.

41 A La Poste és a Chronopost a válaszukban vitatják a jogalapjukkal szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást. Az UFEX és társai ugyanis egyáltalán nem hivatkozhatnak arra, hogy új az a jogalap, amelyet valamely alapelv megsértésére alapítanak, amely jogalap ebből következően imperatív jellegű, amelyről nem lehet lemondani.

42 Ezenkívül az ilyen jogalapra nem lehetett volna hivatkozni az ítélet Elsőfokú Bíróság általi meghozatala előtt. Ezenfelül az ilyen jogalap nem tartozik azon eljárási esetek közé, amelyekről az Elsőfokú Bíróság határozatot hozhat az eljárási szabályzatának 111. cikke értelmében. Az említett szabályzat nem tartalmaz további rendelkezéseket a bíróság kifogásolására vonatkozóan. Mivel az említett jogalapra a Bíróság előtti keresetlevélben hivatkoztak, az nem olyan új jogalap, amely „az eljárás során merült fel" a Bíróság eljárási szabályzata 42. cikkének 2. §-a értelmében.

43 A viszonválaszukban az UFEX és társai azt állítják, hogy új jogalapnak minősül, ennélfogva elfogadhatatlan a válaszban hivatkozott érvelés, amely szerint valamely alapelv megsértése imperatív jellegű jogalapnak minősül. Egyebekben a Bíróság eljárási szabályzata 42. cikkének 2. §-a azt az eljárást határozza meg, amely az Elsőfokú Bíróság előtt kezdődik, és fellebbezés alapján a Bíróság előtt folytatódik.

A Bíróság álláspontja

44 A tisztességes eljáráshoz való jog, amely többek között az EJEE 6. cikkének (1) bekezdéséből következik, olyan alapvető jogot jelent, amelyet az Európai Unió az EU 6. cikk (2) bekezdése értelmében általános jogelvként tiszteletben tart (a C-305/05. sz., Ordre des barreaux francophones et germanophone és társai ügyben 2007. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2007., I-5305. o.] 29. pontja).

45 A tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja, hogy mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja. Ez a jog alkalmazható a Bizottság határozata ellen bírósági kereset keretében (lásd ebben az értelemben a C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-8417. o.] 21. pontját).

46 A független és a pártatlan bírósághoz való hozzáférés biztosítékai, és különösen azok, amelyek meghatározzák annak fogalmát, valamint összetételét, a tisztességes eljáráshoz való jog alappillérét jelentik. Ez magában foglalja, hogy valamennyi bíróság köteles ellenőrizni, hogy az összetétele alapján ilyen független és pártatlan bíróságnak minősül-e, ha ebben a kérdésben olyan vita merül fel, amely nem tűnik nyilvánvalóan megalapozatlannak. Ez az ellenőrzés szükséges ahhoz a bizalomhoz, amelyet egy demokratikus társadalomban a bíróságoknak jogalanyokban kell ébresztenie (lásd ebben a tekintetben az EJEB, 1996. április 23-i Remli kontra France ítéletet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 1996-II, 574. o., 48. §). Ebben az értelemben az ilyen ellenőrzés olyan lényeges formaságnak minősül, amelynek betartása imperatív jellegű.

47 Ebből következik, hogy amennyiben valamely fellebbezés keretében ebben a kérdésben olyan vita merül fel, amely a jelen esethez hasonlóan nem nyilvánvalóan megalapozatlan, a Bíróság köteles ellenőrizni a vitatott ítéletet meghozó elsőfokú bírósági testület összetételének szabályszerűségét.

48 Más megfogalmazásban a Bíróság előtti jogalaphoz hasonló, az Elsőfokú Bíróság összetételének szabálytalanságára alapított jogalapot hivatalból vizsgálandó imperatív jogalapnak kell tekinteni (lásd a hivatalból vizsgálandó imperatív jogalapokról különösen a C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben 1998. április 2-án hozott ítélet [EBHT 1998., I-1719. o.] 67. pontját).

49 Az ilyen jogalap vizsgálatára tehát az eljárás bármely szakaszában sor kerülhet (lásd ebben az értelemben a C-166/95. P. sz., a Bizottság kontra Daffix ügyben 1997. február 20-án hozott ítélet [EBHT 1997., I-983. o.] 25. pontját).

50 Ebben a helyzetben az ilyen jogalap Bíróság általi megvizsgálásával szemben nem lehet megalapozottan hivatkozni arra a körülményre, hogy az elsőfokú eljárásban félként részt vevő Bizottság nem hozta fel azt a szabálytalanságot, amelyre a Chronopost és a La Poste a Bíróság előtt a jogalapjuk alátámasztására hivatkoznak, és arra az érvre sem, hogy ebből következően azt a fellebbezésük keretében már az érdekeltek – amelyek beavatkozók voltak az elsőfokú eljárásban – sem tehetik meg.

51 Ebben a tekintetben a Bírósághoz benyújtott dosszié irataiból kitűnik, és nem vitatott, hogy a megtámadott ítéletet meghozó testületben az előadó bírói feladatot arra a bíróra bízták, aki a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletet meghozó ítélkező testület előadó bírója és elnöke volt.

52 Az azonban nem bizonyított, hogy az előadó bíró ilyen kijelölése által az Elsőfokú Bíróság nem tartotta be a tagjai esetében kötelező pártatlanság követelményét, és ezáltal megsértette a tisztességes eljáráshoz való alapvető jogot.

53 Meg kell ugyanis jegyezni először is, hogy az a tény, hogy két egymást követő testületben ugyanarra a bíróra bízzák az előadó bírói feladatot, önmagában közömbös a pártatlanság követelménye betartásának értékelése szempontjából, mivel az említett feladatot kollegiális testületben gyakorolják.

54 Egyebekben a pártatlanság követelményének két oldala van. Először is a bíróságnak szubjektív módon pártatlannak kell lennie, azaz annak egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, az ellenkező bizonyításáig a személyes pártatlanságot vélelmezni kell. Másrészt a bíróságnak objektív módon is pártatlannak kell lennie, azaz ebben a tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (lásd ebben az értelemben az EJEB 1993. február 24-i, Fey kontra Ausztria ítéletet [A. sorozat 255-A. szám, 12. o., 28. §]; az 1997. február 25-i, Findlay kontra Egyesült Királyság ítéletet, *Ítéletek és Határozatok Tára* 1997-I, 281. o., 73. §, valamint a 2007. október 4-i Forum Maritime S.A. kontra Románia ítéletet, 63610/00. és 38692/05. szám, az *Ítéletek és Határozatok Tárában* még nem tették közzé).

55 Márpedig rá kell mutatni egyrészt, hogy a jelen esetben a Chronopost és a La Poste nem hivatkoznak az Elsőfokú Bíróság tagjainak személyes elfogultságára.

56 Másrészt az a körülmény, hogy ugyanaz a bíró vesz részt két ítélkező testületben, amelyeknek egymást követően kellett határoznia ugyanarról az ügyről, önmagában, más objektív ténytől függetlenül nem teheti aggályossá a bíróság pártatlanságát.

57 Ebben a vonatkozásban nem tűnik úgy, hogy az ügynek egy olyan ítélkező testület elé visszautalását, amelynek az összetétele teljesen eltér azon testület összetételétől, amelynek először kellett vizsgálni az ügyet, a közösségi jog alapján általános jellegű kötelezettségnek kell és lehet tekinteni.

58 Egyebekben az emberi jogok bírósága úgy tekintette, hogy nem állítható a pártatlanságra vonatkozó kötelezettségből következő általános elvként, hogy egy közigazgatási hatóság vagy bíróság köteles az ügyet egy másik hatóság, vagy e hatóságnak egy más összetételű szerve elé utalni (lásd az EJEB 1971. július 16-i, Ringeisen kontra Ausztria ítéletet, A. sorozat 13. szám, 20. o., 97. § és az 1995. szeptember 26-i Diennet kontra Franciaország ítéletet, A. sorozat 325-A. szám, 37. §).

59 Egyebekben meg kell jegyezni, hogy az EJEE 27. cikkének (3) bekezdése értelmében, valamely kamara ítéletével szembeni utalás alapján az Emberi Jogok Európai Bíróságának Nagykamarája elé terjesztett ügyekben nem járhat el a Nagykamarában a határozatot hozó Kamara bírája, kivéve annak elnökét és az érdekelt állam tekintetében eljárt bírót. Az Emberi Jogok Európai Bírósága így elfogadja, hogy azok a bírók, akiknek először kellett határozatot hozniuk az ügyben, részt vehetnek az ugyanezen ügyről határozó másik testületben, és nem tűnik úgy, hogy önmagában ez a körülmény a tisztességes eljárás követelményeivel összeegyeztethetetlen.

60 E körülmények között a jelen esetben nem bizonyították, hogy szabálytalan volt a megtámadott ítéletet hozó testület összetétele mindössze amiatt, hogy abban részt vett az Elsőfokú Bíróság azon tagja, aki részt vett az ügyben korábban határozatot hozó testületben.

61 Az első jogalapot tehát el kell utasítani.

Az Elsőfokú Bíróság által egy elfogadhatatlan jogalapra adott érdemi válasz miatti eljárási hibára alapított második jogalapról

A felek érvei

62 A La Poste azt állítja a jogalap első részében, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztott határozatot hozni az elfogadhatatlansági kifogásról, amelyet az UFEX és társainak arra alapított jogalapjával szemben terjesztett elő, hogy a Postadex átruházása állami támogatásnak minősül, amely jogalapot nem terjesztette elő a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélethez vezető eljárásban, amely tehát új a megtámadott ítélet alapjául szolgáló eljárásban. A jogalap második részében a La Poste azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság, mivel határozott erről az új jogalapról, megsértette az eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-át.

63 Az UFEX és társai vitatják e jogalap első részének elfogadhatóságát, mivel az homályos, ellentmondó érveken alapul, és nem jelöli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának mely részét sértették meg.

64 Egyebekben ez a jogalap nem megalapozott, mivel az Elsőfokú Bíróságnak nem kell válaszolnia egy olyan kifogásra, amely maga is elfogadhatatlan arra tekintettel, hogy kizárólag egy beavatkozó terjesztette elő. Ezenkívül mivel kifejtette, hogy az Elsőfokú Bíróság átminősítette ezt a jogalapot azáltal, hogy azt a nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított jogalap keretében vizsgálta, a La Poste elismeri, hogy az említett jogalapra már hivatkoztak, tehát az nem új. Így jóllehet az Elsőfokú Bíróság formailag újra tudta osztályozni a keresetlevélben előterjesztett érvelést, a jogalap második része is megalapozatlan.

65 A La Poste a válaszában vitatja a második jogalapjának első részével szemben felhozott elfogadhatatlansági kifogást. A La Poste azt állítja, hogy az elfogadhatatlansági kifogás egyértelmű. Egyebekben még amennyiben az általa az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott elfogadhatatlansági kifogás elfogadhatatlan is lett volna, az Elsőfokú

Bíróságnak azt egyértelműen meg kellett volna állapítania. Ezenfelül a Bíróságnak a beavatkozók által felhozott elfogadhatatlansági kifogásokra vonatkozó ítélkezési gyakorlata árnyaltabb az UFEX és társai által előterjesztetteknél, és az nem zárja ki e kifogásoknak esetről esetre való vizsgálatát. A jelen esetben a kifogás elfogadható, mivel a La Poste szerint az ő és a Bizottság jogalapjai ugyanarra a célra irányulnak, továbbá az UFEX és társai jóval a beavatkozást követően terjesztették elő az új jogalapjukat, és végül az állami támogatásokra vonatkozó szabályok megsértésével megvádolt La Poste-nak érdekében állt felhozni azokat a kifogásokat, amelyeket a Bizottság elmulasztott.

66 A viszonválaszukban az UFEX és társai megerősítik a beavatkozó által felhozott kifogás elfogadhatatlan jellegét, amely a jogalap új jellegét illetően nem volt imperatív.

A Bíróság álláspontja

– A második jogalap első részéről

67 A beavatkozó félnek nincs jogosultsága az alperes kereseti ellenkérelmében elő nem terjesztett elfogadhatatlansági kifogást felhozni (lásd a C-313/90. sz., CIRFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-1125. o.] 21. és 22. pontját; a C-225/91. sz., Matra kontra Bizottság ügyben 1993. június 15-én hozott ítélet [EBHT 1993., I-3203. o.] 11. és 12. pontját, valamint a C-13/00. sz., Bizottság kontra Írország ügyben 2002. március 19-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-2943. o.] 5. pontját).

68 Az egyértelmű, hogy a megtámadott ítélet meghozatalához vezető eljárásban a La Poste a Bizottság kérelmét támogató beavatkozó jogállással rendelkezett, és a Bizottság nem hozta fel a La Poste által az Elsőfokú Bíróság előtt hivatkozott elfogadhatatlansági kifogást, amelyet arra alapított, hogy az UFEX és társai által hivatkozott, a Postadex átruházására vonatkozó jogalap új, mivel azt nem terjesztették elő a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló eljárásban.

69 A La Poste által felhozott elfogadhatatlansági kifogás – amely, amint arra a főtanácsnok az indítványának 65. pontjában rámutatott – nem volt imperatív jellegű, ennélfogva maga is elfogadhatatlan volt. Ennélfogva még ha az Elsőfokú Bíróságnak válaszolnia is kellett volna erre a kifogásra, akkor ugyanúgy, de szükségszerűen annak elfogadhatatlanságáról kellett volna határoznia. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság e tárgyban történő határozathozatalának elmulasztása nem érintette a La Poste jogait, amely a megtámadott ítélet szabályszerűségének vitatása céljából megalapozatlanul hivatkozik erre a mulasztásra.

70 E körülmények között a második jogalap első része annak esetleges elfogadhatósága esetén sem megalapozott. Ebből következően azt el kell utasítani.

– A második jogalap második részéről

71 Emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata – ugyanezen szabályzat 120. cikke alapján alkalmazandó – 48. cikkének 2. §-a szerint, ha az említett Elsőfokú Bíróságnak a jelen esethez hasonlóan a Bíróság által visszautalt ítéletről kell határoznia, akkor az eljárás során semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Ebből következik, hogy a Bíróság visszautaló ítéletét követően a felek főszabály szerint nem hivatkozhatnak olyan jogalapokra, amelyeket nem hoztak fel az Elsőfokú Bíróságnak a Bíróság által hatályon kívül helyezett ítéletéhez vezető eljárás során.

72 Az UFEX és társai által a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélethez vezető eljárás során az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetlevél vizsgálatából kitűnik, hogy a megsemmisítés iránti kérelem négy jogalapon alapult, amelyeket az Elsőfokú Bíróság úgy vizsgált, hogy azokat a védelemhez való jog megsértésére, az indokolás elégtelenségére, a ténybeli tévedésre és nyilvánvaló mérlegelési hibára és végül az állami támogatás fogalmának téves alkalmazására alapították (a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 37. pontja).

73 A fent hivatkozott a Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítéletet követően benyújtott észrevételeiben az UFEX és társai fenntartották az utóbbi három jogalapjukat, amelyeket az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 49. pontjában az indokolási kötelezettség megsértésére vonatkozó jogalapként, az anyagi pontatlanságra vonatkozó jogalapként, nyilvánvaló mérlegelési hibákra vonatkozó jogalapként és az állami támogatás fogalmának téves alkalmazására vonatkozó jogalapként vizsgált.

74 Ezen észrevételek vizsgálatából nem tűnik ki az, hogy az UFEX és társai új jogalapot kívántak felhozni. Azonkívül az nem vitatott, hogy a Postadex átruházására vonatkozóan az UFEX és társai által akkor – az anyagi pontatlanságra és a nyilvánvaló mérlegelési hibákra vonatkozó jogalapok alátámasztására – kifejtett érvek már előterjesztésre kerültek a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélethez vezető eljárásban benyújtott keresetlevelükben. Az érvek ilyen kifejtése nem minősíthető új jogalapnak.

75 Egyebekben, amint azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 51. pontjában kifejtette az anyagi pontatlanságokra, a nyilvánvaló mérlegelési hibára vonatkozó jogalapok elválaszthatatlanok az állami támogatás fogalmának hibás alkalmazására vonatkozó jogalaptól. E körülmények között az Elsőfokú Bíróság az UFEX és társainak a Postadex átruházására vonatkozó érvelését helyesen minősíthette át akként, hogy az az állami támogatás fogalmának téves alkalmazására vonatkozó jogalapot támasztja alá (lásd az ilyen átminősítés lehetőségére vonatkozóan a C-316/97. P. sz., Parlament kontra Gaspari ügyben 1998. november 19-én hozott ítélet [EBHT 1998., I-7597. o.] 21. pontját).

76 Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság – azáltal, hogy az állami támogatás fogalmának téves alkalmazására vonatkozó jogalap elemzése keretében válaszolt erre az érvelésre – egyáltalán nem új jogalapról határozott, és ennek következtében nem sértette meg az eljárási szabályzata 48. cikkének 2. §-át.

77 Mivel a második jogalap második része sem megalapozott, ezért azt is el kell utasítani.

78 Ebből következően a második jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A megtámadott határozatnak a La Poste által az SFMI-nek nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtásra vonatkozó indokolási kötelezettségének értékelése során az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazására alapított harmadik jogalapról

79 E jogalap vizsgálata során a felek érvelésének ismertetését megelőzően az Elsőfokú Bíróság azon indokaira, amelyek arra a következtetésre indították, hogy a megtámadott határozat indokolása elégtelen.

Az Elsőfokú Bíróság által elfogadott megsemmisítési indokok

80 Miután a megtámadott ítélet 63–71. pontjában emlékeztetett az EK-Szerződésnek a közösségi intézmények jogi aktusai indokolására vonatkozó, az ítélkezési gyakorlat által meghatározott követelményeire, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat indokolását lényegében a tények két – álláspontja szerint meghatározó – kategóriája alapján vizsgálta meg.

81 Először is az Elsőfokú Bíróságnak az volt az álláspontja, hogy meg kell vizsgálnia, hogy a Bizottság betartja-e az indokolási kötelezettségét a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítélet 40. pontjában kifejtett elvek alapján, amelyeket a jelen ítélet 15. pontja idéz fel.

82 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 72. pontjában ebből arra következtetett, hogy „az magában foglalja többek között a [megtámadott] határozat indokolása megfelelő jellegének vizsgálatát egyrészt arra vonatkozóan, hogy az SFMI-Chronopost által kért ellenszolgáltatás fedezi-e először, az összes kiegészítő változó

költséget, amelyek a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás ellátása miatt merültek fel, másodszor, a postai hálózat használatából eredő állandó költségekhez való megfelelő hozzájárulást, harmadszor, a saját tőke megfelelő ellentételezését, amennyiben azokat az SFMI-Chronopost versenytevékenysége érinti, másrészt az, hogy van-e, vagy sem arra bizonyíték, hogy ezeket az elemeket alulértékelték, vagy önkényesen határozták meg".

83 Az Elsőfokú Bíróság álláspontja e kérdések mindegyikében az volt, hogy a megtámadott határozat nem szolgált megfelelő adatokkal.

84 Másodszor az Elsőfokú Bíróság emlékeztetett arra, hogy az indokolási kötelezettség jelentőségét az ügy körülményeihez képest kell értékelni, amelyek adott esetben egy részletesebb indokolást tehetnek szükségessé, és úgy ítélte meg, hogy ez a helyzet a jelen esetben.

85 Ebben a tekintetben az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 97. pontjában az volt az álláspontja, hogy „[…] a részletesebb indokolást igazoló körülmények abban a tényben rejlenek, hogy először is az első olyan határozatok egyikéről van szó, amely az állami támogatásokról szóló rendelkezések keretében egy monopólium tárgyát képező piacon működő olyan anyavállalat költségeinek a kiszámításának a komplex kérdését taglalja, amely anyavállalat nem a monopólium tárgyát képező piacon működő leányvállalatának kereskedelmi és logisztikai segítséget nyújt. Másodszor, a Bizottság 1992. március 10-i első elutasító határozatának egy megsemmisítés iránti kereset benyújtását és a Bíróságnak az SFEI ügyben meghozott ítéletét követően történő visszavonásának arra kellett volna indítania a Bizottságot, hogy a vitatott pontokra vonatkozó megközelítését fokozott gondossággal és pontosan indokolja. Végül, annak a ténynek, hogy a felperesek több gazdasági tanulmányt nyújtottak be a közigazgatási eljárás során, szintén arra kellett volna vezetnie a Bizottságot, hogy a felpereseknek a gazdasági tanulmányokkal alátámasztott főbb érveit megválaszoló gondos indokolást készítsen".

A felek érvei

86 A Chronopost és a La Poste azt állítja, hogy a megtámadott határozat részletes indokolása tekintetében teljesítendő követelmények – amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság kifogásolta a határozatot – meghaladják azt a mértéket, amelyet egy olyan területen hozott határozat korlátozott felülvizsgálata követel meg, amely területen a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik. A Chronopost ehhez hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság ténylegesen visszaélve a hatáskörével az indokolás ellenőrzésének ürügyével a megtámadott határozat nyilvánvaló mérlegelési hibáját, sőt annak célszerűségét ellenőrzi, és a saját értékelésével helyettesíti a Bizottság értékelését.

87 A UFEX és társai e jogalap elutasítását kérik, mivel a megtámadott határozat nem volt kellően indokolva, és olyan általános megfontolásokra korlátozódott, amelyek nem válaszoltak a panaszban részletesen kifejtett érvelésre. Az UFEX és társai előterjesztik, hogy az Elsőfokú Bíróság határozata vonatkozásában a hatáskörrel való visszaélésre alapított jogalap hatástalan.

A Bíróság álláspontja

88 Emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 190. cikkben (jelenleg EK 253. cikk) előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson. Az indokolási kötelezettséget az adott ügy körülményei alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, csakúgy mint a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján. Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e a Szerződés 190. cikkében felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere valamint az érintett témára vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd a fent hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott

ítélet 63. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-501/00. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 2004. július 15-én hozott ítélet [EBHT 2004., I-6717. o.] 73. pontját).

89 Ami közelebbről a Bizottságnak olyan határozatát illeti, amely megállapítja, hogy a panaszos által bejelentett állítólagos állami támogatás nem létezik, a Bizottságnak a panaszos számára megfelelően fel kell tárni azokat az okokat, amelyek miatt a panaszban hivatkozott ténybeli és jogi elemek nem elegendők az állami támogatás meglétének bizonyításához. A Bizottságnak azonban nem kötelessége azokról a tényekről állást foglalni, amelyek nyilvánvalóan nem helyénvalóak, jelentéktelenek vagy egyértelműen másodlagosak (a fent hivatkozott Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyben hozott ítélet 64. pontja).

90 Emlékeztetni kell még arra, hogy az állami támogatással kapcsolatos határozat jogszerűségét azon információk alapján kell megítélni, amelyek a határozat meghozatalakor a Bizottság rendelkezésére álltak (a C-197/99. P. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 2003. szeptember 11-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-8461. o.] 86. pontja és a hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

91 E megfontolásokra tekintettel kell értékelni az Elsőfokú Bíróság által a jelen esetben elfogadott – a jelen ítélet 80–85. pontjában felidézett – indokolási követelmények két kategóriájának megalapozottságát.

92 Először is feltételezve, hogy az UFEX és társai panaszának indokolására adott válaszában a Bizottság a „rendes piaci körülmény" fogalmának értékelési kritériumait alkalmazta, amelyek tévesek lehetnek azokhoz képest, amelyeket a Bíróság a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben később hozott ítéletben fogadott el; ez a körülmény a megtámadott határozat indokolásának megalapozottságát befolyásolhatja, annak alaki megfelelőségét azonban nem.

93 Ezt követően a megtámadott határozat részletesebb indokolásának követelményét illetően, figyelembe véve e határozat meghozatalának hátterét, az Elsőfokú Bíróság elemzése nem tűnik relevánsnak.

94 Egyrészt, amint arra a főtanácsnok az indítványának 94. pontjában rámutat, az a tény, hogy a megtámadott határozat az állami támogatások tárgyában az elsők között foglalkozik a monopólium tárgyát képező piacon működő anyavállalat által a nem a monopólium tárgyát képező piacon működő leányvállalatának nyújtott támogatás költségei számításának összetett kérdésével, önmagában nem igazolja az e költségek számításának szükségszerűen részletekbe menő indokolását, ha a jelen esethez hasonlóan a Bizottság úgy értékeli, hogy a panaszosok indokolásának alapelvei tévesek. Feltételezve, hogy a Bizottság e megközelítése maga is téves, ez a körülmény a megtámadott határozat megalapozottságát befolyásolhatja, annak alaki szabályszerűségét azonban nem.

95 Másrészt noha igaz, hogy a megtámadott határozatot azt követően hozták, hogy a Bizottság visszavonta az arról szóló, 1992. március 10-i korábbi határozatát, hogy az UFEX és társai panasza alapján nem kíván eljárni, amely egy megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezte, az említett visszavonás nem járt a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség terjedelmét illetően semmilyen módosulással. Az állami támogatás fogalma ugyanis egy olyan objektív helyzetre vonatkozik, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában értékelnek (a C-182/03. és C-217/03. sz., Belgium és Forum 187 kontra Bizottság egyesített ügyekben 2006. június 22-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-5479. o.] 137. pontja). Ennélfogva nem befolyásolják a megtámadott határozat jogszerűségének értékelését azok az okok, amelyek miatt a Bizottság egy korábbi határozatban eltérően értékelte a szóban forgó helyzetet.

96 Végül a panaszos által hivatkozott indokok és a Bizottság határozatának indokolása közötti szükségszerű összefüggés nem követelheti meg, hogy a Bizottság köteles elutasítani az ezen indokok alátámasztására hivatkozott minden egyes érvet. Elegendő azokat a tényeket és jogi megfontolásokat ismertetnie, amelyek a határozat főbb tartalmi elemei vonatkozásában különös jelentőséggel bírnak (a C-404/04. P. sz., Technische Glaswerke Ilmenau kontra Bizottság ügyben 2007. január 11-én hozott ítélet 30. pontja). A jelen esetben, feltéve hogy a nyújtott magyarázatok igazolják azokat az okokat, amelyek miatt az említett indokolást nem tekintették relevánsnak, a panaszos által az indokolás alátámasztására benyújtott gazdasági tanulmányoknak sem a száma, sem azok jelentősége nem módosíthat önmagában a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség terjedelmén.

97 Egyebekben arra is emlékeztetni kell, amint azt az UFEX és társai megerősítették, hogy azon kérdés elemzése, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás állami támogatásnak minősül-e, olyan összefüggésrendszerbe illeszkedik, amelyre a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában a tények két kategóriája jellemző.

98 Egyrészt a fent hivatkozott SFEI és társai ügyben hozott ítélet 62. pontjában – amint arra a jelen ítélet a 3. pontjában emlékeztet – az volt a Bíróság álláspontja, hogy a valamely közvállalkozás által a szabad versenynek kitett tevékenységet gyakorló magánjogi leányvállalatai számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás alkalmas arra, hogy a Szerződés 92. cikke értelmében vett állami támogatásnak minősüljön, ha az ellenszolgáltatásként kapott díjazás alacsonyabb a szokásos piaci körülmények között igényelt díjazásnál.

99 Másrészt az nem vitatott, hogy az UFEX és társai által a Bizottsághoz benyújtott panasz e megfontolások alapján lényegében arra irányult, hogy igazolja a logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás ellentételezésének elégtelen jellegét (a megtámadott határozat I. E. címe).

100 Közelebbről az UFEX és társai azt állították, hogy a logisztikai segítségnyújtás ellentételezését azon ár alapján kellett volna kiszámítani, amelyet egy szokásos piaci körülmények között működő vállalkozás kér a szóban forgó szolgáltatásokért – a La Poste által a monopolhelyzete miatt élvezett – „méretgazdaságosság” figyelembevétele nélkül; a panaszosok szerint éppen ez volt a versenytorzulás oka.

101 Az Elsőfokú Bíróság úgy alakította ki az UFEX és társai által felhozott kifogásokra adott válasz elégtelenségére vonatkozó álláspontját, hogy a megtámadott ítélet 75–95. pontjában a Bizottság által nyújtott információkat túl általánosnak és pontatlannak értékelte.

102 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 97. pontjában rámutatott, az Elsőfokú Bíróság különösen a használt közgazdasági és könyvelési fogalmak pontatlanságát kifogásolta. Megállapította, hogy nem képes ellenőrizni az esetleges ténybeli vagy

értékelési hibák meglétét vagy hiányát, és a változó költségeket illetően úgy értékelte, hogy a megtámadott határozatnak legalább a nyújtott szolgáltatásokra vonatkozó analitikus könyvelési számítás általános összefoglalását kellene tartalmaznia.

103 Meg kell azonban állapítani először, amint arra az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 73. pontjában rámutatott, hogy „azok az indokok, amelyek miatt a Bizottság elutasította [a szolgáltatások költségeinek az UFEX és társai által javasolt számítási módját], világosan következnek a megtámadott határozat 49–56. preambulumbekezdésében kifejtettekből".

104 A Bizottság kifejti, hogy az UFEX és társai által benyújtott, a szokásos piaci árak koncepcióján alapuló részletes gazdasági tanulmányok miért teljesen tévesek. E tanulmányok ugyanis úgy határozták meg ezt az árat, mint azt, amelyért valamely hasonló magánjogi társaság ugyanezen szolgáltatásokat egy olyan társaságnak nyújtaná, amellyel nincs kapcsolatban, míg figyelembe kell venni azt a tényt, hogy az ügylet két azonos csoporthoz tartozó társaság között történt, és e körülmények között nem hanyagolhatók el azok a stratégiai megfontolások és szinergiák, amelyek a La Poste és a Chronopost azonos csoporthoz való tartozásából következnek.

105 E körülmények között, ahogy arra a főtanácsnok az indítványának 106. pontjában rámutat, az állítólagos állami támogatás teljes összegeinek meghatározására vonatkozóan az említett tanulmányokat megalapozó feltételezésekre és számításokra nem szükséges részletes választ adni. Ennélfogva nem lehet felróni a Bizottságnak, hogy nem adott ilyen jellegű választ.

106 Másodszor meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem fejti ki, hogy a megtámadott határozatban az UFEX és társai panaszának mely részét nem kezelték szerinte megfelelően.

107 Harmadszor, meg kell még állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nem bizonyította, hogy a megtámadott határozat miért nem mutatja be azokat az indokokat, amelyek miatt az UFEX és társai által kifejtett ténybeli és jogi érvek nem tették lehetővé, hogy a Bizottság az állami támogatás fennállásra következtessen. Az elfogadott indokolás, amint azt a jelen ítélet 4. pontja felidézi, világosan és egyértelműen tartalmazza a Bizottság által követett érvelést, és lehetővé teszi a bírósági felülvizsgálatot.

108 A vizsgált költségek jellegére és az elvégzett pénzügyi számítások összetevőire vonatkozóan a Bizottság által használt közgazdasági és könyvelési fogalmakat illetően nem vitatható, hogy azok összetett műszaki értékelés területére tartoznak. Mivel a megtámadott határozatból egyértelműen kitűnik a Bizottság által követett érvelés, amely lehetővé tette, hogy később az illetékes bíróság előtt vitassák annak megalapozottságát, túlzás volna az ezen érvelést alátámasztó minden egyes műszaki kérdés illetőleg számadat esetében a külön indokolás megkövetelése (lásd analógia útján az általános hatályú jogi aktusok esetében többek között a C-154/04. és C-155/04. sz., Alliance for Natural Health és társai ügyben 2005. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2005., I-6451. o.] 134. pontját).

109 Egyebekben meg kell jegyezni, hogy az üzleti titkok betartásának biztosítása érdekében, amelyre a Bizottság az EK-Szerződés 214. cikke (jelenleg EK 287. cikk) alapján köteles, többek között a szolgáltatások önköltségi árára vonatkozó bizonyos adatokat nem lehetne közölni a szóban forgóhoz hasonló jogi aktusban. Az ilyen jogi aktusban szereplő adatok nem kimerítő jellege alapján nem lehet elégtelennek minősíteni annak indokolását, és az nem gátolja az utólagos bírósági felülvizsgálat gyakorlását sem.

110 Végül, jóllehet az UFEX és társai így az Elsőfokú Bíróság előtt különböző érveket terjesztettek elő az így meghozott döntések megalapozottságának, és különösen azoknak a Bíróság által a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítéletben elfogadott – az adott esetben a szokásos piaci körülmények meghatározását lehetővé tévő – kritériumoknak való megfelelés vitatása céljából, amelyek kétségbe vonják azokat az adatokat, amelyekre a Bizottság támaszkodott, az utóbbi feladata, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt a jogvita tárgyát képező vizsgálatban tisztázza magát.

111 Azonban az a körülmény, hogy a megtámadott határozat szövegében nem szerepel az összes adat, nem enged arra következtetni – különösen, ha ezeket az érveket a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítéletet követő bírósági eljárás során hozták fel és fejtették ki –, hogy az említett határozatot nem indokolták megfelelően.

112 Az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás nélkül nem következtethetett arra – ahogyan azt a megtámadott ítélet 95. pontjában tette –, hogy nem tudja ellenőrizni, hogy a Bizottság által alkalmazott módszer és elemzés szakaszai mentesek-e a hibáktól, és összhangban vannak-e az állami támogatás fennállásának vagy hiányának meghatározása érdekében az említett ítéletben kifejtett elvekkel.

113 Az előző megfontolásokra tekintettel ebből az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság által elfogadott egyik indok sem igazolja a megtámadott határozatnak az indokolási kötelezettség megsértése miatti megsemmisítését. Ebből következően megalapozott a Chronopost és a La Poste által hivatkozott, az Elsőfokú Bíróságnak a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség értékelésére vonatkozó téves jogalkalmazására alapított jogalap.

114 Ennélfogva hatályon kívül kell helyezni a megtámadott ítéletet, amennyiben az e kötelezettség megsértése miatt megsemmisítette a megtámadott határozatot, amennyiben az azt állapítja meg, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak.

A Postadex ügyfélkörének átruházását illetően az állami támogatás fogalmának értékelése során az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazására alapított jogalap

A felek érvei

115 A Chronopost és a La Poste azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen vélte úgy, hogy a versenyágazatba tartozó tevékenységnek valamely tagállam általi kiszervezése állami támogatásnak minősül arra tekintettel, hogy az állami forrásokból finanszírozott immateriális vagyont képviselő ügyfélkört így ellenszolgáltatás nélkül ruházták át.

116 Az Elsőfokú Bíróság ezáltal tévesen alkalmazta a jogot, mivel nem vette figyelembe – a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítéletben előírtakkal ellentétben – a La Poste sajátos helyzetét, amely mivel a monopólium tárgyát képező ágazatban működik, nem hasonlítható össze a magánvállalkozásokkal. A Postadex átruházása nem választható el mesterségesen valamely tevékenység állam általi kiszervezésének műveletétől, amely nem ítélhető meg azonos módon valamely magánjogi társaság által annak fennálló leányvállalata részére történő apport nyújtásával. Ezenkívül, ahogyan azt a Bizottság megállapította, a Chronopostba történő állami tőkeberuházást ellentételezték, és ezzel a tőkével egyáltalán nem támogatták a létrehozott leányvállalatot.

117 Egyebekben a szóban forgó kiszervezés – amelyet a Bizottság a korábban monopolizált ágazatok liberalizálása keretében szándékozott elvégezni – nem hasonlítható össze a társaságok és fennálló leányvállalatok közötti kapcsolatokkal. A szétváláshoz hasonlítható kiszervezés idején kedvezményezett hiányában még nincs állami támogatás, és nincs szükségszerűen előny. A Bizottság egyebekben figyelembe vette az átruházott immateriális vagyon feltételezett értékét.

118 Végül a Bíróság már határozott úgy, hogy a közszférában valamely leányvállalat javára elvégzett tőkeművelet eleve egyáltalán nem minősülhet támogatásnak, ha valamely

magánbefektető is részt vesz a műveletben; ez a helyzet a jelen esetben, mivel a TAT társaság – amely az SFMI tőkéjének 34%-át birtokolta – a saját vagyonából járult hozzá SFMI tőkéjéhez.

119 Az UFEX és társai számára a Postadex átruházása az SFMI-Chronopostra valóban ingyenesen, ellenszolgáltatás nélkül történt, mivel a befektetett saját tőke hozama nem tekinthető annak, amely hozam vonatkozásában nem relevánsak a Bizottság által elfogadott számok. A vagyoni hozzájárulások, amelyeket a társasági jog szerint mindig értékeltetni kell, a Chronopostnak kedveztek volna, azáltal hogy részére – új piacralépőként – a szokásos piaci körülményeken kívül megszerzett versenyelőnyt juttatott volna. Mindez a monopólium – egyebekben fogva tartott – ügyfélkörének a leányvállalata részére való ingyenes átruházása volt.

120 A Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában nincs jelentősége annak, hogy a szétválásról van-e szó, mivel az állami támogatást nem az ügylet eszközei, hanem azoknak a Közösségen belüli piacra és kereskedelemre gyakorolt hatása alapján kell meghatározni.

A Bíróság álláspontja

121 Bevezetésképpen emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „támogatás" minősítéshez az e rendelkezésben írt valamennyi feltétel teljesülése szükséges (lásd a C-142/87. sz., Belgium kontra Bizottság ún. Tubemouse-ügyben 1990. március 21-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-959. o.] 52. pontját, a C-278/92–280/92. sz., Spanyolország kontra Bizottság ügyben 1994. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 1994., I-4103. o.] 20. pontját, a C-482/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2002. május 16-án hozott ítélet [EBHT 2002., I-4397. o.] 68. pontját, valamint a C-280/00. sz., Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg ügyben 2003. július 24-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-7747. o.] 74. pontját).

122 Először is, a beavatkozásnak az állam által vagy állami forrásból kell történnie. Másodszor, alkalmasnak kell lennie arra, hogy érintse a tagállamok közötti kereskedelmet. Harmadszor, a kedvezményezett számára előnyt kell megtestesítenie. Negyedszer,

torzítania kell a versenyt, vagy azzal kell fenyegetnie (lásd különösen a C-451/03. sz. Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti ügyben 2006. március 30-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2941. o.] 56. pontját).

123 Egyebekben az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jóváhagyott előnyök nemcsak a szubvencióhoz, kölcsönhöz vagy a vállalkozás tőkéjében való részesedéshez hasonló pozitív juttatásokat foglalhatják magukban, hanem azokat a juttatásokat is, amelyek különböző formában enyhítik a vállalkozás költségvetésének általános terheit, és amelyek ezáltal, anélkül hogy a szó szoros értelmében támogatások lennének, azokkal azonos természetűek és hatásúak. Meg kell jegyezni, hogy a támogatásokkal azonos hatású közvetett előnyök között szerepel az áruk vagy szolgáltatások kedvező feltételekkel történő nyújtása (lásd ebben az értelemben a C-126/01. sz. GEMO-ügyben 2003. november 20-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-13769. o.] 28. és 29. pontját).

124 A megtámadott ítélet 165. és 167. pontjában annak megállapítása érdekében, hogy a Postadexnek az – akkor az állami közszolgálat részét képező – La Poste által az SFMI-Chronopostra való átruházása állami támogatásnak minősült, az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette, hogy ez a művelet az ügyfélkör, azaz kereskedelmi értékkel rendelkező immateriális vagyon átruházásával járt, és az SFMI-Chronopost a számára ebből eredő előnyért semmilyen ellenszolgáltatást nem nyújtott a La Poste-nak.

125 Az ilyen érvelés azt tükrözi, hogy a La Poste ellenszolgáltatás nélkül vált meg a Postadextől, mintha az átruházott tevékenységet díjazás nélkül adták volna magánkézbe.

126 Az ilyen elemzés azonban hibás előfeltételezésből indul ki. Az ugyanis nem vitatott, hogy a La Poste ezt az átruházást kiszervezés útján végezte el, és hogy a 100%-os tulajdonában lévő holding útján megszerezte leányvállalata – a Chronopost – tőkéjének 66%-át. Márpedig nem zárható ki, hogy ez a részesedés, legalábbis részben, figyelembe veszi az átruházott materiális és immateriális vagyon, többek között a Postadex ügyfélkörének értékét.

127 Amint arra a főtanácsnok az indítványának 117. pontjában rámutatott, a La Poste megőrizte a Chronopostra átruházott tevékenységek gazdasági értékét, amely érték a La Poste-nak a Chronopost tőkéjében való 66%-os részesedésnek felel meg.

128 E körülmények között meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazás nélkül nem igazolhatta elemzését úgy, hogy teljesen elvonatkoztat a kiszervezés keretén belül az ügyfélkör átruházásának jogi és gazdasági körülményeitől, jóllehet azok önmagukban alkalmasak voltak arra, hogy az ezen átruházással szerzett előny ellenszolgáltatásának minősüljenek.

129 Ezenkívül az állami támogatás ilyen minősítését csak akkor lehetne elfogadni, ha a Postadex ügyfélkörének átruházása a Szerződés 92. cikkének (1) bekezdésében meghatározott valamennyi – a jelen ítélet 122. pontjában felidézett – kumulatív feltételnek eleget tenne (lásd ebben az értelemben a C-237/04. sz. Enirisorse-ügyben 2006. március 23-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-2843. o.] 50. pontját).

130 Márpedig senki sem állítja azt, hogy valamennyi feltétel teljesült. Mindenesetre az a kérdés – amint az a negyedik feltételből kitűnik –, hogy az ilyen átruházás torzítja-e a versenyt, vagy annak torzításával fenyeget-e, csak akkor válaszolható meg igenlően, ha az átruházás többek között megváltoztatná az érintett piac szerkezetét, és a befolyásolná az e piacon már jelen lévő versenytárs vállalkozások helyzetét.

131 Ebben a tekintetben, amint arra a főtanácsnok az indítványa 120. pontjában rámutatott, mivel a gyorsposta tevékenységet közvetlenül a La Poste végezte Postadex néven, az SFMI-Chronopost létrehozásának időpontjáig nem tűnik úgy, hogy önmagában a Postadex ügyfélkörének átruházása az SFMI-Chronopostra megváltoztatta volna a gyorsposta szolgáltatási piacon a verseny feltételeit.

132 E körülmények között helyt kell adni a Chronopost és a La Poste által hivatkozott negyedik jogalapnak, valamint hatályon kívül kell helyezni a megtámadott ítéletet, amennyiben az megsemmisítette a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az megállapítja, hogy a Postadex átruházása nem minősül állami támogatásnak.

133 A fenti megfontolások összességére tekintettel hatályon kívül kell helyezni a megtámadott ítéletet egyrészt annyiban, amennyiben az megsemmisíti a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az megállapítja, hogy sem a La Poste által a leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, sem a Postadex ügyfélkörének átruházása nem minősül állami támogatásnak az SFMI-Chronopost javára, másrészt pedig annyiban, amennyiben ennek alapján rendelkezett a költségek viseléséről.

A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének következményeiről

134 A Bíróság alapokmánya 61. cikkének első bekezdése szerint a Bíróság az Elsőfokú Bíróság határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi. Mivel a jelen esetben ez a helyzet áll fenn, a Bíróságnak az előtte lévő jogvita korlátain belül a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelem érdeméről kell határoznia, figyelembe véve, hogy a felek a több szakaszból álló eljárás során a megtámadott határozat jogszerűségének értékelésére vonatkozó valamennyi tényt benyújthatták,.

A jogvita terjedelméről

135 Először is emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott ítélet kizárólag azért semmisítette meg a megtámadott határozatot, mivel az megállapítja, hogy sem a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, sem a Postadex ügyfélkörének átruházása nem minősül állami támogatásnak

az SFMI-Chronopost javára, jóllehet – amint azt a jelen ítélet 4. pontja felidézi – a megtámadott határozat 1. cikke más tényekre vonatkozott, amelyek a Bizottság álláspontja szerint nem minősülnek állami támogatásnak.

136 Az Elsőfokú Bíróság az UFEX és társai e más tényekre vonatkozó érveit elutasította mind a fent hivatkozott Ufex és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletben – amint azt a megtámadott ítélet 180. pontja felidézi –, mind pedig magában a megtámadott ítéletben, annak 189–191. pontjában.

137 Egyebekben az állami támogatás fogalmának megsértésére alapított jogalap vizsgálata keretében az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítéletben elutasította az UFEX és társai által e jogalap alátámasztása céljából hivatkozott érveket, amelyek egyrészt az úgynevezett „retropoláció” módszerének igénybevételére, másrészt a La Poste védjegyének használatára vonatkoztak.

138 E körülmények között, mivel a jelen fellebbezések alperesei – az UFEX és társai – nem nyújtottak be csatlakozó indítványokat, a megtámadott ítélet Bíróság általi részleges hatályon kívül helyezése nem teszi kérdésessé ezt az ítéletet, mivel az Elsőfokú Bíróság ezeket az érveket elutasította.

139 Ebből következően a jelen ítélet 132. pontjából következő hatályon kívül helyezést követően a Bíróság előtt továbbra is folyamatban lévő jogvita tárgya a megtámadott határozat vitatására korlátozódik, kizárólag annyiban, amennyiben ez a határozat megállapítja, hogy a La Poste által az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás nem minősül állami támogatásnak.

140 E tárgy keretében tehát határozni kell még az állami támogatás fogalmának megsértésére alapított jogalap alátámasztására hivatkozott érvekről, amelyeket az UFEX és társai terjesztettek elő az Elsőfokú Bíróság előtt a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítéletet követően, amely érvek a La Poste költségei fedezetének állítólagos hiányára, a Bizottság által előadott tényállás önkényes jellegének alulértékelésére, a Deloitte-jelentés 4. mellékletében elvégzett kiiga-

zításokban lévő hibákra, valamint a La Poste befektetése belső megtérülési rátájának rendellenesen magas szintjére vonatkoztak.

A megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelem megalapozottságáról

141 Előzetesen fel kell idézni, hogy az állami támogatás a Szerződésben meghatározottak szerint jogi fogalom, és azt objektív tények alapján kell értékelni. Emiatt a közösségi bíróságnak főszabály szerint, és mind az előtte folyamatban lévő jogvita konkrét tényeinek, mind a Bizottság által előterjesztett értékelés műszaki jellegének vagy összetettségének figyelembevételével teljes felülvizsgálatot kell gyakorolnia azon kérdés vonatkozásában, hogy valamely intézkedés a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik-e (a C-83/98. P. sz., Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ügyben 2000. május 16-án hozott ítélet [EBHT 2000., I-3271. o.] 25. pontja).

142 Ebből következően a Bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy pontosak-e a Bizottság által hivatkozott tények, és azok bizonyítják-e, hogy a jelen ítélet 122. pontjában hivatkozott összes olyan feltétel teljesült, amely lehetővé teszi a Szerződés 92. cikke (1) bekezdésének értelmében vett „támogatás” minősítést.

143 Az összetett gazdasági értékelést illetően arra is emlékeztetni kell, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság valamely jogi aktusának ilyen értékelést magában foglaló bírósági felülvizsgálata az eljárási szabályok és az indokolásra vonatkozó szabályok betartásának, a megtámadott határozat meghozatalakor elfogadott tények anyagi pontosságának, az e tények értékelése során elkövetett nyilvánvaló hiba hiányának és a hatáskörrel való visszaélés hiányának ellenőrzésére korlátozódik (lásd ebben az értelemben a C-56/93. sz., Belgium kontra Bizottság ügyben 1996. február 29-én hozott ítélet [EBHT 1996., I-723. o.] 11. pontját, valamint a C-328/99. és C-399/00. sz., Olaszország és SIM 2 Multimedia kontra Bizottság ügyben 2003. május 8-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-4035. o.] 39. pontját).

144 Ezenkívül, amint az a jelen ítélet 95. pontjában megállapításra került, az állami támogatás fogalma olyan objektív helyzetre vonatkozik, amelyet a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában értékelnek, ezért az ebben az időpontban elvégzett értékeléseket kell figyelembe venni a fent említett bírósági felülvizsgálat során.

145 E megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni az UFEX és társai által hivatkozott érveket, amelyek azon értékelések hibás jellegének bizonyítására irányulnak, amelyek alapján a Bizottság úgy tekintette, hogy az 1986–1995-ös időszakban a La Poste által az SFMI-Chronopost javára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás ellentételezése elegendő volt, és az nem tűnik az utóbbi javára nyújtott állami támogatásnak.

146 Az UFEX és társai azt állítják, hogy a Bizottság az elfogadott számok és az elvégzett számítások pontosabb meghatározása nélkül beéri azzal a kijelentéssel, hogy a La Poste teljes költségeit fedezték, és hogy egyebekben a Deloitte-jelentés – amelyre a Bizottság támaszkodik – elismeri, hogy képtelen igazolni a változó költségekre vonatkozó következtetéseit, mivel a La Poste-nál 1992 előtt nem volt analitikus könyvelés.

147 Ebben a tekintetben, amint arra egyébként az Elsőfokú Bíróság már rámutatott a megtámadott ítélet 134–136. pontjában, az úgynevezett „retropoláció” módszerének igénybevételével kapcsolatban az nem vitatott, hogy analitikus könyvelést a La Poste – amely addig a francia közigazgatás részét képezte – csak az 1992. évet követően vezetett, és az ezt megelőző időszak vonatkozásában ilyen könyvelés hiányában lehetetlen volt pontosan kiszámítani a La Poste által az SFMI-Chronopost javára teljesített szolgáltatás költségeit.

148 Ezenkívül, amint azt a Bíróság a fent hivatkozott Chronopost és társai kontra Ufex és társai ügyben hozott ítélet 38. pontjában már megjegyezte, mivel egyáltalán nincs lehetőség összehasonlítani a La Poste helyzetét egy olyan magánvállalkozás-csoport helyzetével, amely nem a fenntartott ágazatban működik; a „szokásos piaci körülményeket”, amelyek szükségszerűen feltételezettek, objektív, ellenőrizhető és rendelkezésre álló tényekre való utalással kell értékelni.

149 E körülmények között először is nem lehet felróni a Bizottságnak azt, hogy a megtámadott ítéletet azokra az akkor egyedül hozzáférhető és többek között a Deloitte-jelentésből kitűnő adatokra alapozta, amelyeket a francia kormány nyújtott be, és amelyek lehetővé tették a La Poste költségeinek rekonstruálását. Ezen adatok felhasználását csak annak megállapítása esetén lehet kifogásolni, hogy azok nyilvánvalóan téves megfontolásokon alapultak.

150 Márpedig a Bírósághoz benyújtott dossziék iratainak vizsgálata ezt a megállapítást nem teszi lehetővé.

151 Először is a Bizottságnak nincs oka kétségbe vonni a hozzá benyújtott adatok hitelességét, amelyeket a La Poste-nál 1992 óta alkalmazott analitikus könyvelés alapján nyújtottak be, amelyeket könyvvizsgálók és egy állami ellenőr hitelesített. Az a körülmény, hogy a francia számvevőszék egy 2003-as jelentésben hangsúlyozta e könyvelés bizonyos elemeinek „gyengeségeit", nem bizonyíthatja, hogy a megtámadott határozat időpontjában a Bizottság megállapításai nyilvánvalóan tévesek voltak.

152 Ezenkívül ebben a tekintetben rá kell mutatni, hogy az UFEX és társai az általuk a Bizottsághoz benyújtott panaszhoz csatolták a Braxton tanácsadó társaság által készített gazdasági elemzést, valamint ugyanezen társaságnak azt a tanulmányát, amely a Tribunal de commerce de Paris-hoz [párizsi kereskedelmi törvényszék] 1993-ban benyújtott keresetüket támasztja alá. A megtámadott határozat nem vitatott kijelentéseiből kitűnik, hogy az UFEX és társai a Bizottsághoz 1996-os év augusztus hónapjában benyújtott észrevételeihez a Bain & Co. tanácsadó társaság által elkészített újabb gazdasági tanulmányt (a továbbiakban: Bain-tanulmány) csatolt, amelynek a számadatai – az UFEX és társai szerint – megbízhatóbbak az előző két Braxton-tanulmány számadatainál.

153 Márpedig azonkívül, hogy a tanulmányok ezen egymásutánja a La Poste által az SFMI-Chronopostnak nyújtott segítségnyújtás tényleges költségei értékelésének nehézségét tükrözi, a megtámadott határozat nem vitatott kijelentései alapján úgy tűnik, hogy a Deloitte-jelentés a Bain-tanulmány következtetéseit elemzi, és azokra reagál. E körülmények között az e jelentés benyújtását követően, és az abban található valamennyi megfontolás figyelembevételével a Bizottság által elfogadott adatokat úgy

kell tekinteni, mint amelyeket nem önkényesen, hanem az akkor rendelkezésre álló információk alapján állapítottak meg.

154 Másodszor, az UFEX és társai vitatják az említett Deloitte-jelentés által elfogadott módszert – amelyet később a Bizottság is elfogadott az SFMI-Chronopost gyorsposta tevékenysége vonatkozásában a La Poste költségeinek meghatározására –, amennyiben az nem veszi figyelembe, hogy bizonyos meghatározott költségek közvetlenül és kizárólag a gyorsposta tevékenységnek tudhatók be. Az ilyen kritika relevanciája azonban feltételezi annak megállapítását, hogy a La Poste-nak vannak kifejezetten a gyorsposta tevékenységnek betudható költségei, amit egyáltalán nem bizonyított az UFEX és társai, amelyek e költségek bármelyikének pontos azonosítása nélkül arra szorítkoztak, hogy ebben a tekintetben másként alá nem támasztott általános információt tartalmazó dokumentumokra utaltak.

155 Mindenesetre nem tűnik úgy, hogy e módszer igénybevétele – amely azon mérlegelési jogkörbe tartozik, amellyel a Bizottságnak kell rendelkeznie az általa meghozandó műszaki jellegű döntésekhez – nyilvánvaló mérlegelési hibából ered, jóllehet nem számít eleve következetlennek a jelen esethez hasonlóan az állandó költségek egy részét azok aránya alapján egyik vagy másik tevékenységnek betudni.

156 Harmadszor az nem vitatott, amint az a jelen ítélet 147. pontjában megállapításra került, hogy az 1986–1995-ös időszak vonatkozásában a La Poste analitikus könyvelésének hiányában lehetetlen volt pontosan kiszámítani az SFMI-Chronopost javára teljesített szolgáltatás költségeit.

157 Pontosan e hiány palástolása érdekében bízták meg a Deloitte Touche Tohmatsu tanácsadó társaságot a rendelkezésre álló könyvelési adatok újrafeldolgozásának elvégzésével annak érdekében, hogy a lehető legjobb megközelítő becsléssel határozhassák meg az SFMI-Chronopostnak így nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtással járó összes költséget.

158 Ilyen összefüggésben nem tűnik nyilvánvalóan helytelennek, hogy ez az újrafeldolgozás különböző kiigazításokból állt, amelynek indokát és terjedelmét pontosan kifejtette a Bizottság az Elsőfokú Bíróság által a felekhez intézett írásbeli kérdésekre adott 2005. május 27-i válaszában. Az ilyen kiigazítások fennállása önmagában nem engedi meg azt a következtetést, hogy a Bizottság által e tanulmány alapján felhasznált adatok inkoherensek.

159 Negyedszer azon kérdést illetően, hogy a piacgazdasági befektetői elvre tekintettel kereskedelmi szempontból indokolt-e a La Poste-nak mint az SFMI-Chronopost részvényesének az eljárása, tehát az nem olyan szubvenciókat leplezett, amelyek állami támogatásnak is minősülhetnek, a Bizottság – amint az a megtámadott határozatból kitűnik – igazolta, hogy a La Poste részvényesi befektetésének belső megtérülési rátája – az IRR – meghaladta a társaság tőkeköltségeit, azaz azt a szokásos hozamrátát, amelyet a magánbefektető hasonló körülmények között követelhet.

160 Az nem vitatott, hogy az elvégzett számítás – amint azt a megtámadott határozat kifejti, és amint az a Bizottság 2005. május 27-i válaszbeadványában szereplő 1. táblázatból kitűnik –, amely figyelmen kívül hagyja azt a támogatást, amely a La Poste hálózatához és cégértékéhez való hozzáférésből áll (első forgatókönyv), azt a megállapítást eredményezte, hogy az IRR jelentősen meghaladja a tőkeköltségeket. A La Poste hálózatához és az említett cégértékhez való hozzáférésből álló támogatás figyelembevételével kiszámított IRR-t illetően (második forgatókönyv) az UFEX és társai azt állítják, hogy az említett beadvány 2. táblázatában számítási hiba van.

161 Meg kell azonban állapítani, hogy az UFEX és társai állításának – amely nem teszi kétségessé az első forgatókönyvből eredő megállapítást – nincs jelentősége. Egyrészt ugyanis a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság a második forgatókönyvet csak az UFEX és társai által előterjesztett adatok – amelyeknek a tartalmát vitatta – alapján vette igénybe, és kizárólag az első forgatókönyve eredményeinek megerősítése érdekében.

162 Másrészt az UFEX és társai szerint ezen adatok között szerepelt a La Poste pénztárablakaihoz való kiváltságos hozzáférési feltételekből eredő támogatásnak megfelelő összeg, jóllehet a megtámadott határozatban kifejtettek szerint sem az UFEX

és társai, sem a Bain-jelentés nem adnak magyarázatot annak számítási módjára. E körülmények között a szóban forgó állítás alapján nem állapítható meg a versenytevékenységre vonatkozó saját tőke megfelelő ellentételezésére vonatkozó Bizottsági mérlegelés nyilvánvalóan téves jellege.

163 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a jelen esetben az IRR meghatározásának csak annak ellenőrzése volt a célja, hogy a piacgazdasági befektetői elvre tekintettel kereskedelmi szempontból indokolt volt-e a La Poste-nak mint az SFMI-Chronopost részvényesének az eljárása. Erre a célra tekintettel a Bizottság számára annak volt jelentősége, hogy az IRR meghaladta-e a társaság tőkéjének költségét, vagyis azt a rendes hozamrátát, amelyet a magánbefektető hasonló körülmények között követelhet. Ennélfogva annak a körülménynek, hogy ez a túllépés milyen mértékű volt, nincs kihatása arra a kérdésre, hogy a La Poste és a leányvállalata közötti pénzügyi ügyletek tartalmaztak-e támogatási elemet. Az Ufex és társainak az IRR rendellenesen magas szintjére alapított jogalapja ebből következően a jelen esetben hatástalan.

164 A fenti megfontolások összességére tekintettel az állami támogatás fogalmának megsértésére alapított jogalap nem megalapozott, ezért az UFEX és társainak a megtámadott határozat megsemmisítésére vonatkozó keresetét el kell utasítani.

A költségekről

165 Az eljárási szabályzat 122. cikkének 1. §-a értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, vagy ha megalapozott és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről. Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a alapján, amelyet annak 118. cikke alapján a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az említett eljárási szabályzat 69. cikke 3. §-ának első bekezdése alapján kivételes körülmények fennállása esetén a Bíróság határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit. Ugyanezen cikk 4. § első bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket.

166 A jelen ügy előzményeire tekintettel kötelezni kell minden felet, valamint a Francia Köztársaságot a saját költségeik viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

1) Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága által a T-613/97. P. sz., Ufex és társai kontra Bizottság ügyben 2006. június 7-én hozott ítéletet hatályon kívül helyezi egyrészt annnyiban, amennyiben az megsemmisíti a Franciaország által az SFMI Chronopost számára nyújtott támogatásról szóló, 1997. október 1-jei 98/365/EK bizottsági határozatot abban a részében, amelyben az megállapítja, hogy sem a La Poste által leányvállalata, az SFMI-Chronopost számára nyújtott logisztikai és kereskedelmi segítségnyújtás, sem a Postadex ügyfélkörének átruházása nem minősül állami támogatásnak az SFMI-Chronopost javára, másrészt pedig annyiban, amennyiben ennek alapján rendelkezett a költségek viseléséről.

2) Az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága előtt T-613/97. számon benyújtott keresetet elutasítja.

3) Mindegyik fél, valamint a Francia Köztársaság maga viseli a saját költségeit.

Aláírások